

Latter-Ola.

(En historie.)

Det var en gang et par folk, som bodde for sig selv i en liten hytte ved allmannveien.

Disse folk hadde en liten gutt, og den gutten hette Ola.

Nu er det en gang så, at alle folk synes at verden er så full av sorg og elendighet, og det syntes folkene i hytten også.

Men Ola, gutten deres, han syntes at alt var bare moro, han. Aldri gråt han, og lo gjorde han av allting.

Derfor kalte de ham også for Latter-Ola.

Men foreldrene hans var så rent ille ved, fordi de hadde fått en slik bytting til gutt.

Så var det en dag mor hans stod og kokte grøt. Døren stod åpen, og hun glante og glodde efter dem som gikk forbi.

Rett som det var, veltet hun grøtgryten og svidde hendene sine.

„Prh! K, k, k, k, k!“ sa guten og satte i å le.

„Hvad er det du ler av, din

Latter-Ola.

bytting?“ spurte moren, tok tvaren og vilde til å denge gutten med den.

„Jeg ler av det,“ sa Latter-Ola, „at hadde ikke grøten svidd fingrene til mor, så hadde mor svidd grøten til far,“ sa han.

Da vendte mor sig unda og ristet på hodet. „Nei du Ola, du Ola,“ sa hun, hun kunde ikke bare sig for å smile, hun heller.

Om en stund kom far hans inn med nogen økseskaftemner han skulde lage til.

Han satte sig borte ved åren, gav gutten et emne med, og så gav de sig til å spikke og telje alt de orket.

Rett som det var, skar faren en diger flenge i hånden sin, så blodspruten stod.

Da moren fikk se dette, blev hun rent som fra sans og samling.

„Å, Gud trøste oss. Nu renner alt blodet av ham!“ ropte hun og rente både høit og lavt.

„Prh! K, k, k, k, k!“ sa gutten og satte i å le.

„Ler du av det, din bytting!“ sa faren og vilde til å denge gutten, enda blodet rant så det silte.

„Jeg ler av det,“ sa Latter-Ola, „at a mor renner omkring, for det at blodet renner av dig, og så er det blodet som renner av dig, for det at a mor renner omkring,“ sa han.

Da måtte faren smile han også, og så fant moren frem en fille og bandt om såret så blodet stanset.

Men da det vel var gjort, tok hun en diger påk og begynte å denge gutten.

„Jeg skal lære dig å le av mor di jeg,“ sa hun.

„Prh, k, k, k — ha ha ha,“ sa gutten og lo så det sang i stuen.

„Ler du av det du får bank, din bytting?“ sa faren — mens moren holdt på å denge.

„Jeg ler av det,“ sa Latter-Ola, „at jeg skal lære å le av mor mi, og så var det mor mi, som skulde lære å le av mig,“ sa han.

Da slapp moren ham.

Rett som det var, kom futen inn i stuen, alvorlig som en prest, og skulde ta alt det som fantes.

Og faren stod mørk og så ned, og moren satt ved bordet og gråt.

„Jeg gjør bare det som rett er, jeg,“ sa futen og skrev op.

„Prh! K, k, k, k! Ha ha ha ha!“ sa gutten og lo så det svarte i kopper og kar rundt veggene.

„Hvad er det du ler av, din bytting?“ spurte futen og satte øinene kvast i ham.

„Jeg ler av det,“ sa Latter-Ola, „at retten har rett til å ta retten fra den som ingen har,“ sa han.

Da gikk futen.

Men moren og faren satt hele halvtimen enda og jamret og bar sig over hvor sørgelig det var i denne elendige verden.

„Det er ikke verdt å streve,“ sa faren.

„Det er ikke verdt å leve,“ sa moren.

„Prh! K, k, k, k! Ha ha ha ha!“ sa gutten og lo så stuen blev høiere.

„Hvad ler du av, din bytting?“ spurte faren og hyttet til gutten.

„Jeg ler av det,“ sa Latter-Ola, „at I sørger for det at verden er så sørgelig, og så er det verden som er så sørgelig for det at I sørger,“ sa han.

Da så faren på moren, og så gikk de hver til sitt arbeide, gladere enn før.

En tid efter blev Latter-Ola syk, så syk, at han måtte dø. Og faren gikk efter doktoren, og moren satt ved sengen og var så tung til sinns.

Og doktoren kom inn og kjente på gutten, og han ristet på hodet og gikk igjen.

Da gav moren sig til å gråte og bære sig.

„Å, at han skal dø!“ sa hun.

„Og så gild, som han var,“ sa faren.

„Prh! K, k, k, k, k!“ sa gutten og begynte å le der han lå.

„Hvad ler du av, søte, vesle sukkerklumpen vår?“ spurte moren.

„Jeg ler av det,“ sa Latter-Ola, „at det er synd, at jeg skal dø som var så gild, og så er jeg blitt så gild nu jeg skal dø,“ sa han, han kunde næsten ikke holde oppe øielokkene sine.

„Å din vesle bytting,“ sa moren så lint og strøk ham og gråt.

Gutten lå en stund still; men rett som det var, begynte det å klukke i ham igjen.

„Hvad ler du av nu igjen da, vesle trøsten vår?“ spurte faren.

Da løftet gutten på øielokkene sine og var så blek, og så på far sin og mor si.

„Jeg ler av det,“ sa han, „at I tror, at en er død når en er død; men det er en ikke,“ sa han — og så sluknet han.